

Gauez argitzen zen liburutegia

Bruna liburutegi txiki baten parean bizi zen, ate berdea eta bi leiho biribil zituena. Arratsaldero, eskolatik etxera itzultzean, leihoan erakusten ziren liburuak begiratzen zituen. Piratak, planeta urrunak, sukaldari despistatuak eta hitz egiten zekiten animaliak zeuden.

Baina azkenaldian, Bruna ez zen sartzen. Klasean, ozen irakurtzeko eskatu zioten eta hiru hitzekin estropezu egin zuen. Bere ikaskide batzuek barre egin zuten. Ordutik, liburu bat irekitzen zuenean, letrak azkarregi korrika dabiltzan inurriak bezala ziruditen.

Gau batean, Bruna esnatu egin zen urre-argi bat leihotik sartzen ari zelako. Ez zetorren ilargitik. Liburutegitik zetorren.

Ate berdea zabalik zegoen.

“Zein arraroa…” marmaratu zuen.

Zapatillak jantzi zituen, kalea zeharkatu zuen amarekin, eta biak barrura sartu ziren. Ez zegoen liburuzainik barruan. Hala ere, liburuen bizkarrezurrek kandelak bezala distiratzen zuten.

Bat-batean, liburuki oso lodi bat erori zen apal batetik.

Plop!

Betaurrekoak zeramatzan sagu bat atera zen.

“Azkenean!” oihu egin zuen. “Zu zara zain geunden irakurlea.”

“Ni?” esan zuen Brunak. “Ez naiz irakurle oso ona.”

“Ikusiko dugu hori. Puntet naiz, eta gaur gauean arazo handi bat dugu.”

Saguak ipuin gelara eraman zuen. Liburu guztiak irekita zeuden, baina orrialdeak hutsik.

“Hitzek ihes egin dute”, azaldu zuen Puntetek. “Ezkutatu egin dira inork ez zituelako arretaz irakurtzen. Egunsentia baino lehen itzultzen ez badira, istorioak desagertuko dira.”

Brunak hotzikara sentitu zuen. Istoriorik gabeko mundu bat leihorik gabeko mundu bat bezala iruditzen zitzaion.

“Nola aurki ditzakegu?”

“Entzunez”, erantzun zuen saguak.

Apalen artean aurrera egin zuten. Mahai baten azpian, marmar bat entzun zuten:

“Basoa… hostoa… goroldioa…”

Brunak mahai-zapia altxatu zuen. Hiru hitz berde dardarka zeuden txoko batean.

“Ez izan beldurrik”, esan zien.

“Jendea azkarregi pasatzen da gure ondotik”, kexatu zen “goroldioa”. “Inor ez da gelditzen gu imajinatzeko”.

Brunak begiak itxi zituen.

“‘Goroldio’ esaten dudanean, alfonbra fresko bat imajinatzen dut oin azpian. ‘Hostoa’ esaten dudanean, haizea entzuten dut. Eta ‘basoa’ esaten dudanean, oraindik ez dakidan bide bat ikusten dut nora daraman”.

Hiru hitzek irribarre egin eta beren liburura itzuli ziren hegan.

Poesia pasilloan, “tximeleta” armiarma-sare batean harrapatuta aurkitu zuten. Zientzia atalean, “galaxia” globo baten barruan ezkutatuta zegoen. Sukaldean, “txokolatea” oinatz marroiak uzten ari zen nonahi.

Brunak poliki ahoskatu zituen. Batzuk luzeak ziren. Beste batzuek soinu zailak zituzten. Akatsen bat egiten zuenean, Puntetek ez zuen barre egiten. Itxaron egin zuen.

«Hitzak ez daude presaka», gogorarazi zion. «Berriro has zaitezke».

Egunsentia hurbiltzen ari zen hitz bakarra falta zenean. Guztietan garrantzitsuena zen.

Tiraderetan, mapen atzean eta burkoen azpian bilatu zuten. Azkenean, Brunak argi txiki bat ikusi zuen gelan irakurtzen saiatu zen liburuaren barruan ezkutatuta.

«Ausardia» zen hitza.

«Zergatik ezkutatu zinen?», galdetu zuen neskak.

«Ez zenuela uste zenuenez», erantzun zuen hitzak.

Brunak begiratu zion. Letra asko zituen eta farola baten antzera zutik zegoen «d» bat.

«Au-sar-di-a», irakurri zuen, silabak bereiziz.

Hitzak distira egin zuen.

«Berriro ere», galdetu zuen Puntetek.

«Ausardia».

«Eta zerbait ozenago».

«Ausardia!».

Liburutegiko liburu guztiak batera piztu ziren. Hitzak orrialdeetara itzuli ziren, eta istorioek berriro arnasa hartu zuten.

Puntetek urrezko orri-markagailu bat eman zion Brunari joan aurretik.

“Ez da zenbat aurreratu zaren markatzeko”, azaldu zuen. “Gogorarazteko da beti jarraitu dezakezula”.

Hurrengo egunean, klasean, irakasleak beste irakurketa bat eskatu zuen. Brunak urdailean dardara bat sentitu zuen. Liburua ireki eta urrezko orri-markagailua ikusi zuen.

Irakurtzen hasi zen. Hitz zail batean gelditu zen, arnasa hartu eta berriro saiatu zen.

Inork ez zuen barre egin. Eta norbaitek barre egin izan balu ere, jarraituko zuen.

Brunak bazekielako irakurtzea ez zela presaka egitea. Ate bat irekitzea, lasai sartzea eta hitz bakoitzak bere argia piztea zen.